

Asķepa sekoja viņam klajumā, nesot zobos lauka peli un cirslī, ik pa laikam iesāņus paskatoties uz Tērci. Ziņkārība viņu plosīja kā asi lapsas nagi. Kaķenīte gribēja apmeklēt cilti un redzēt, kā dzīvo kaķi, kuri jau kopš agras bērnības zina, kāda būs viņu dzīve un pienākumi.

Bet viņi ir tālu prom! Asķepa nopūtās. Nez vai es kādreiz mūžā nokļūšu kalnos.

ERIN HUNTER

POWER OF THREE
WARRIOR
CATS

OUTCAST

ĒRINA HANTERE

TREJU SPĒKS

KLANU
KAKI

IZRAIDĪTAIS

No angļu valodas tulkojusi
Daina Ozoliņa

ZVAIGZNE ABC

821.111(73)-93
Ha 466

Erin Hunter

**WARRIORS: POWER OF THREE
OUTCAST**

Copyright © 2008 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Map art © 2015 by Dave Stevenson
Cover artwork © Johannes Wiebel/punchdesign,
using images from Shutterstock.com
All rights reserved.

Īpašs paldies Čeritai Boldrijai

Ērina Hantere

**KLANU KAĶI. TREJU SPĒKS
IZRAIDĪTAIS**

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Marika Taube*
Redaktore *Anda Ogriņa*
Korektore *Evija Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,
K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. L-4299.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.
Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta
izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību
pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Daina Ozoliņa, 2024
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-084-2

Džesikai

HIERARHIJA

PĒRKONA KLANS

BARVEDIS

UGUNSZVAIGZNE – ruds runcis ar ugunīgi rūsganu kažoku.

BARVEŽA PALĪGS

KAZENĀJNAGS – tumšbrūni svītrots runcis ar dzintardzeltenām acīm.

MĀCEKLIS PŪPĒŽĶEPA

DZIEDNIEKKAĶE

LAPUSTRAUME – gaišbrūni svītraina kaķe ar dzintardzeltenām acīm.

MĀCEKLIS SĪĻAĶEPA

KAROTĀJI

(runči un kaķenes bez kaķēniem)

VĀVERGAITA – tumšruda kaķe ar zaļām acīm.

ZEMESVILNA – tumšbrūni svītrots runcis.

MĀCEKLE RIEKSTUĶEPA

SMILŠUVĒTRA – pālsī ruda kaķene.

MĀCEKLE MEDUSĶEPA

MĀKOŅASTE – balts, garspalvainš runcis.

MĀCEKLE OGĻUĶEPA

MĀLVILNA – zeltaini brūns svītrainis.

MĀCEKLE ASĶEPA

SKĀBEŅASTE – melnpeleki lāsaina kaķe ar baltiem plankumiem un dzintardzeltenām acīm.

ĒRKŠĶNAGS – zeltaini brūns, svītrains runcis.

MĀCEKLE MAGOŅĶEPA

SPOŽSIRDS – balta kaķene ar rudiem lāsumiem.

PELNĀDA – gaišpelēks, tumšāk lāsumots runcis ar tumšzilām acīm.

MĀCEKLIS LAUVUĶEPA

ZIRNEKĻKĀJA – melns runcis ar garām kājām, brūnganu pavēderi un dzintardzeltenām acīm.

MĀCEKLIS PEĻUĶEPA

TĒRCE, KURĀ PELD ZIVTIŅAS (TĒRCE) – brūni svītraina kaķe ar pelēkām acīm no Straujūdens cilts.

VĒTRASVILNA – tumšpelēks runcis ar dzintardzeltenām acīm no Upes klana.

BALTSPĀRNS – balta kaķe ar zaļām acīm.

BĒRZKRITIS – gaišbrūni svītrains runcis.

PELĒKSVĒDRA – pelēks, garspalvains runcis.

MĀCEKĻI

(kaķēni, kas vecāki par sešiem mēnešiem un mājās, lai kļūtu par karotājiem)

PŪPĒŽĶEPA – krēmkrāsas runčuks.

RIEKSTUŅĒPA – neliela, pelēkbalta kaķene.

PEĻUŅĒPA – pelēkbalts runcis.

OGĻUŅĒPA – pelēksvītraina kaķene.

MEDUSŅĒPA – gaišbrūni svītraina kaķene.

MAGOŅĒPA – lāsumaina kaķene.

LAUVUŅĒPA – zeltaini svītrains runčuks ar dzintardzeltenām acīm.

ASŅĒPA – melna kaķene ar zaļām acīm.

SILĻAŅĒPA – pelēks svītrainis ar zilām acīm.

MĀTĪTES

(kaķenes, kas gaida vai zīda kaķēnus)

DEBESPAPARDE – palsi pelēka, lāsumota kaķene ar zaļām acīm, Zemesvilnas kaķēnu Leduspūkas (baltas kaķenītes) un Lapsupūkas (rūsgani svītraina runčuka) māte.

MARGRIETIŅA – kaķe no zirgu ganībām ar garu, brūngani krēmbaltu spalvu, Zirneklkājas kaķēnu Rožupūkas (tumšas krēmkrāsas kaķenīte) un Krupjapūkas (melnbalts runčuks) māte.

MILLIJA – sudrabaini svītraina kaķe ar zilām acīm, agrākā mince.

VECKAĶI

(bijušie karotāji un mātītes)

GARASTE – palss, tumši svītrots runcis, kļuvis par veckaķi vājas acu gaismas dēļ.

PEĻĀDA – sīka, dūmakaini brūna kaķene.

ĒNAS KLANS

BARVEDIS

MELNZVAIGZNE – liels, balts runcis ar milzīgām, piķmelnām ķepām.

BARVEŽA PALĪDZE

RŪSĀDA – tumši rūsgana kaķene.

DZIEDNIEKKAĶIS

MAZDŪNA – ļoti sīks, svītains runcis.

KAROTĀJI

OZOLĀDA – sīks, brūns runcis.

PĪLĀDŽNAGS – ruds runcis.

DŪMUKĀJA – melns runcis.

MĀCEKLIS PŪČUĶEPA

EFEJASTE – melnbalta, lāsumaina kaķe.

MĀTĪTES

DZINTARĀDA – lāsumaina kaķene ar zaļām acīm.

SNIEGADŪJA – sniegbalta kaķe.

VECKAĶI

CIEDRSIRDS – tumšpelēks runcis.

MAGONE – garkājaina, gaišbrūni svītaina kaķene.

VĒJA KLANS

BARVEDIS

VIENZVAIGZNE – brūns svītrains.

BARVEŽA PALĪDZE

PELNKĀJA – pelēka kaķe.

DZIEDNIEKKAĶIS

MIZASSEJA – brūns runcis ar īsu asti.

MĀCEKLIS PIEKŪŅEPA

KAROTĀJI

ROBAUSS – svītrains runcis.

VĀRNUSPALVA – tumšpelēks runcis.

MĀCEKLE VIRŠUŅEPA (gaišbrūna kaķe ar zilām acīm)

PŪCESŪSA – gaišbrūns svītrains.

BALTASTE – sīka, balta kaķene.

MĀCEKLIS VĒJAŅEPA (melns kaķis ar dzintarkrāsas acīm)

NAKTSMĀKONIS – melna kaķe.

ZEBIEKSTVILNA – ruds runcis ar baltām ķepām.

ZAĶAGAITA – brūni balts runcis.

MĀTĪTES

IRBENĀJASTE – bālgani pelēkbalta kaķe ar zilām acīm, Dzelkšņupūkas, Grīšļapūkas un Bezdelīgpūkas māte.

VECKAĶI

RĪTAPUŅE – ļoti veca, lāsumaina kaķe.

TĪKLAĶĀJA – tumšpelēki svītrains runcis.

UPES KLANS

BARVEDE

LEOPARDZVAIGZNE – kaķene ar neparasti plankumotu, zeltaini svītrotu kažoku.

BARVEDES PALĪDZE

MIGLASĶEPA – pelēka kaķene ar zilām acīm.

DZIEDNIEKKAĶE

KODESSPĀRNS – lāsumaini zeltaina kaķene.

MĀCEKLE VĪTOLĶEPA

KAROTĀJI

MELNNAGS – dūmakaini melns runcis.

STRUPZOBŠ – sīks, brūni svītrots runcis.

MĀCEKLE MAILĪŠĶEPA

NIEDRŪSA – melns runcis.

SŪNASVILNA – lāsumaina kaķene ar zilām acīm.

MĀCEKLIS OĻUĶEPA

SKĀBARŽVILNA – gaišbrūns runcis.

VIĻŅASTE – tumšpelēki svītrains runcis.

AUSMASPUĶE – gaišpelēka kaķene.

DĀBOLDEGUNS – lāsumaini pelēka kaķene.

AŠASTE – rūsgani balts runcis.

MĀTĪTES

MIGLUPALSA – palseni svītraina kaķe, Šķavupūkas un Malvupūkas māte.

LEDUSSPĀRNS – balta kaķene ar zaļām acīm, Vaboļpūkas, Ērkšķpūkas, Ziedlapiņpūkas un Smilgaspūkas māte.

VECKAĶI

BEZDELĪGASTE – tumši svītraina kaķe.

STRAUTAKMENS – pelēks runcis.

STRAUJŪDENS CILTS

CILTS ĀRSTNIEKS

SMAILO KLINŠU AKMENSTEICĒJS (AKMENSTEICĒJS) – brūni svītrains runcis ar zilām acīm.

MEDNIEKI

(runči un kaķenes, kas apgādā cilti ar ēdienu)

DEBESS PELĒKUMS PIRMS AUSMAS (PELĒKUMS) – gaišpelēki svītrains runcis.

SPĀRNA ĒNA ŪDENĪ (SPĀRNS) – pelēkbalta kaķene.

NEGAISA MĀKOŅI SAULRIETĀ (NEGAISS) – tumšpelēks runcis.

ALAS SARGI

(runči un kaķenes, kas apsargā alu)

PIKĒJOŠĀ ĒRĢĻA NAGS (NAGS) – tumšbrūns, svītrains runcis.

ROBAINĀ KLINTS, KURĀ SĒŽ GĀRNIS (ROBS) – tumšpelēks runcis.

PUTNS VĒJA STRAUMĒ (PUTNS) – pelēkbrūna kaķene.

KLINTSAKMENS, KUR MĀJO
ĒRĢĻI (KLINTSAKMENS) –
tumšpelēks runcis (Tērces
brālis).

KRAUJA PIE ŪDENSKRITUMA
(KRAUJA) – tumšbrūni
svītrains runcis.

NAKTS BEZ ZVAIGZNĒM
(NAKTS) – melna kaķene.

MĀTES

(kaķenes, kas gaida vai zīda
kaķēnus)

GĀRŅA LIDOJUMS (LIDO-
JUMS) – brūni svītraina ka-
ķene, kam ir trīs pavisam
mazi kaķēni.

KASTAŅKRĀSAS VANAGA
PLANĒJUMS (PLANĒ-
JUMS) – tumši ruda kaķene,
kam ir divi vecāki kaķēni.

APGUVĒJI (CILTS MĀCEKĻI)

NIKNAS PŪCES ĶĒRCIENS
(ĶĒRCIENS) – melns runcis
(guvuma mednieks).

ŠĻAKATA, ZIVTIŅAI LECOT
(ŠĻAKATA) – gaiši brūna,
svītraina kaķenīte (guvuma
medniece).

NO KALNA RIPOJOŠS OLIS
(OLIS) – pelēka kaķenīte
(alas sardze).

VECKAĶI

(bijušie guvuma mednieki un alas sargi, kas beiguši pildīt savus pienākumus)

MĀKONIS, KAS NES NEGAIŠU (MĀKONIS) – balta kaķene.

LIETUS, KAS BUNGO UZ AKMEŅIEM (LIETUS) – runcis ar brūni plankumainu kažoku.

KLANIEM NEPIEDEROŠIE KAĶI

SVĪTRIS – liels, pelēks runcis ar tumšām svītrām un dzintarkrāsas acīm.

ZIBSNIS – tievs, gaiši brūns runcis ar lielām, spicām ausīm.

FLORA – tumšbrūna kaķene ar baltiem plankumiem un zaļām acīm.

VIRPULIS – jauna, lāsumaina kaķene ar baltām svītrām uz purniņa.

MURIS – resns, padzīvojis, svītrains vientuļnieks ar pelēku purnu.

DIVKĀJAINO
MIGA

ZALĻAPJA
DIVKĀJAINO
MIDZENIS

DIVKĀJAINO TAKA

DIVKĀJAINO TAKA

KLAJUMS

ĒNAS KLANA
APMETNE

MAZĀ
PERKONTAKA

PUSTILTS

ZALĻAPJA
DIVKĀJAINO
MIDZENIS

PUSTILTS

KAKU SKATS

SALA

UPE

UPES KLANA
APMETNE

ZIRGU
GANĪBAS

PAMESTĀ
DIVKĀJAINO
MIGA

MĒNESDĪKIS

VEČĀ PĒRKONTAKA

PĒRKONA
KLANA
APMETNE

SIRMAIS OZOLS

EZERS

VĒJA KLANA
APMETNE

SABRUKUŠAIS
PUSTILTS

DIVKĀJAINO
MIDZENIS

PĒRKONTAKA

KLANU

SIMBOLI

PĒRKONA KLANS

UPES KLANS

ĒNAS KLANS

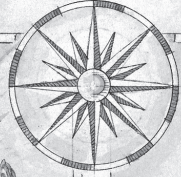

VĒJA KLANS

ZVAIGZNES KLANS

ZIEMEĻI

HĒRVJŪVAS
APMETNE

SENTUĀRAS
KOTEDŽA

SEIDLERAS MEŽS

LITLPAINAS
CEĻŠ

LITLPAINAS
BURĀŠANAS
CENTRS

DIVKĀJAINO SKATS

LITLPAINAS
SALA

ALBA

VAITČĒRCAS
CEĻŠ

NAITA
BIRZS

PAMESTĀ
STRĀDNIĒKU
MĀJA

AKMEŅLAUZTUVES CEĻŠ
(netiek izmantots)

DZIDRAIS
DĪĶIS

AKMEŅLAUZTUVE

HĒRHILAS
MEŽS

ATS

SENTUĀRAS
EZERS

HĒRHILAS
KALNS

HĒRHILAS
STAĻI

HĒRHILAS CEĻŠ

SIMBOLI

LAPU KOKU MEŽS

PRIĒŽU SILS

PURVS

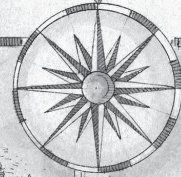

EZERS

TAKAS

ZIEMEĻI

PROLOGS

– *Medījuma zagļi! Šī ir mūsu teritorija!* – pelēkais runcis izspļāva šos vārdus. Spalvai uz skausta sacēloties, viņš atņirdza zobus šņācienam. Runcis pārļaida skatienu kaķiem, kuri bija pieplakuši pie stāvās takas, kas veda kalnā. Svešajiem bija izlaisti nagi, viņu acis bija spožas un badīgas. Vienai no bara kaķēm mutē šūpojās beigts trusis. – *Mūsu teritorija un mūsu medījums.*

Sudraboti strīpains runcis veltīja viņam nekauņīgu skatienu. – Ja šī ir jūsu teritorija, kāpēc robežas nav iezīmētas? Šeit nomedītais var piederēt jebkuriem kaķim.

– Tā nav tiesa, un tu to zini. – Pelēkajam runcim līdzās nostājās melna kaķene, asti vēcinādama. – Tūlīt pat pazūdiet! – Viņa piebilda klusāk, runājot ar mutes kaktiņu: – Klintsakmens, mēs nevaram ar viņiem cīnīties. Atceries, kas notika pagājušajā reizē.

– Es zinu, Nakts, – atbildēja pelēkais runcis. – Bet ko citu lai mēs darām?

Klintsakmenim otrā pusē parādījās liels, brūni strīpains runcis, kas traucās uz priekšu, dusmās šņākdams. – Lieciet pie zemes vēl vienu ķepu, un mēs jums nodīrāsim kažokus! – viņš ņurdēja.

Klintsakmens pieskārās biedra plecam ar astes galu. – Mierīgāk, Nag, – viņš brīdināja. – Ja iespējams, iztiksim bez kažoku plēšanas.

Takas likumā parādījās vēl vairāk kaķu, aizpildot šauro eju aiz sudrabortā svītraiņa.

– Krauja. – Klintsakmens ar ašu ausu kustību pasauca maza auguma strīpainu runci. – Ātri atgriezies alā. Ziņo, ka iebrucēji ir atgriezušies.

– Bet... – Krauja acīmredzami nevēlējās atstāt draugus, kuri jau tāpat bija mazākumā.

– Nekavējoties! – Klintsakmens noskaldīja.

Krauja pagriezās un steidzās augšup pa taku.

Saule rietēja. Klintis meta garas ēnas pār akmeņaino zemi, kas bija sarkana kā asinis. Klusumu pārtrauca mutuļojoša ūdens troksnis, un debesīs atskanēja griezīgs vanaga kliedziens.

– Tālāk jūs nedrīkstat iet, – Klintsakmens ņaudēja. – Griezieties atpakaļ un atrodiēt citas medību vietas.

– Kurš mūs piespiedīs tā rīkoties? – sudrabortais strīpains ņirdza.

– Pamēģini palikt uz vietas un redzēsi! – Nags šņāca.

Klintsakmens patruļas biedri piespiedās viņam tuvāk, aizšķērsojot taku. Bet iebrucēju rinda sazarojās, viņi rāpās augšup pa klintsbluķiem abpus takai. Klintsakmens pieplaka pie zemes un sasprindzināja muskuļus. Viņš cīnīsies, ja būs nepieciešams, neraugoties uz to, kā bija beigusies iepriekšējā sadursme.

– Apstājieties!

Brūni svītrains runcis izlauzās cauri Klintsakmens patrolētāju rindai un nostājās pretī iebrucējiem. Lai gan purns bija nosirmojis, kaķa muskuļi joprojām bija stiegni un spēcīgi, un galvu viņš turēja augsti paceltu.

– Mani sauc Akmensteicējs, esmu Straujūdens cilts ārstnieks, – viņš sacīja, aizsmakušajai balsij atbalsojoties klintīs. – Šī ir mūsu teritorija, un jūs šeit neesat aicināti.

– Teritorija pieder tiem kaķiem, kuri var to aizsargāt, – sudrabotais svītrains atcirta.

– Vai atceraties, kā mēs jūs no šejienes padzinām pirms sasalušā ūdens laika? – Akmensteicējs ņurdēja. – Ja tūlīt pat nedosieties prom, mēs to atkārtosim.

Sudrabotais runcis samiedza acis. – Padzināt mūs? Es šo notikumu atceros citādi.

– Mēs *izvēlējamies* doties prom, – brūni balta kaķene piebilda, sēžot uz klints. – Mēs atradām labāku vietu, kur pārļaut kaillapi, ar bagātīgāku medījumu klāstu.

– Un tagad mēs *izvēlējamies* atgriezties. – Svītrains runcis vicināja asti. – Un dažas izkāmējušas, blusu saēstas kaķu parodijas mūs neapturēs. – Viņš izlaida nagus, kas skrāpēja akmeni.

– Straujūdens cilts vienmēr ir mitusi šajos kalnos, – Akmensteicējs ņaudēja. – Mēs...

Viņa vārdus noslāpēja mežonīgs brēciens, kad brūni baltā kaķene lēca no akmens un iecirta nagus Naktij plecā. Svītrains runcis biedējoši ieaurojās

un metās virsū Klintsakmenim. Kamēr Klintsakmens mežonīgi valstījās pa zemi, cērtot pretiniekam ar nagiem, gaisu piepildīja kaķu kaujas saucieni.

Augstu virs viņu galvām Bezgalīgo medību cilts bezpalīdzīgi noraudzījās uz notiekošo.

1. NODAĻA

Sīlaķepa izstaiņājās, jūtot, kā saule silda kažoku. Viņam līdzās žūžoja silta vēsmaņa, pilna zaļojošu augu smaržām. Kaut kur augstu virs galvas vīterojā putns, un viņš dzirdēja ūdens kluso šļakstēšanu pret krastu.

– Sīlaķepa!

Kāds vieglām ķepām šķēla ezera viļņus. Sīlaķepa iztēlojās savu skolotāju Lapustraumi soļojam pa seklo ūdeni ezera krastā.

– Sīlaķepa! – viņa atkātoja, balsij skanot tuvāk.

– Nāc, pievienojies man! Vēsais ūdens ir brīnišķīgs!

– Nē, paldies, – Sīlaķepa nomurmināja.

Viņam ūdens bija kas vairāk nekā ezera viļņu maigie pieskārieni ķepām krasta malā. Viļņu šļaksti atsaucā citas atmiņas – auksto ūdeni visapkārt, slapjā kažoka svaru, kas vilka dzelmē, ūdeni mutē un nāsīs, kurš draudēja nosmacēt. Viņš jau reiz bija noslēcis sapņos, pazudis zem ūdens tuneļos kopā ar seno karotāju Kritušo Lapu, un bija gandrīz noslēcis arī pa istam, kad ar klana biedriem bija glābuši pazudušos Vēja klana kaķēnus.

Man ūdens pietiek līdz mūža galam.

– Lai notiek. – Lapustraumes soļi attālinājās, tagad tie skanēja arvien straujāk, it kā viņa lēkātu pa piekrastes viļņiem, bezrūpīga kā kaķēns.

Sīļaķepa tecēja gar krastu. Viņam bija jāmeklē malva, bet, izgaršojis vēja brāzmu, runčuks nesa-juta pazīstamo sīvo smaržu. Kad Lapustraumes soļi pagaisa tālumā, viņš nogriezās tālāk no ezera un uzrāpās krastā. Viņam bija jāatrod kaut kas svarīgāks par garšaugu. Runčuks līda uz priekšu, degunu piespiedis zemei, un meklēja ceļu cauri zāles kumšķiem un krūmiem, līdz nonāca pie kāda koka mezglainajām saknēm.

Te tas ir!

Sīļaķepa iecirta zobus koka mietā un izvilka to laukā no paslēptuves aiz saknes, kur tas bija cieši piespiests krastam, sargājot no alkatīgajiem viļņiem. Notupies pie sprunguļa, runčuks pārlaida ķepu pār skrāpējumiem, atrodot piecus garus un trīs īsus, kas simbolizēja piecus mācekļus un trīs kaķēnus, kuri bija iesprototi pazemes tuneļos, kad sāka celties ūdens. Viņi visi bija izbēguši: ikviens kaķis bija ticis laukā dzīvs. Sīļaķepa atcerējās, kā bija veicis šos skrāpējumus, Akmens smaržai virmojot visapkārt; viņam bija licies, ka senču gara bezspalvainā ķepa vada viņa nagus.

Bet Sīļaķepa sajuta arī to vienīgo neiezīmēto svītru. Krītošā Lapa, senais kaķis, kas bija viņus vadījis, joprojām viens pats klīda pa tuneļiem.

Sīļaķepa aizvēra acis un mēģināja sadzirdēt balsis, kas reiz čukstos ar viņu sazinājās, bet nesaklausīja

neko citu kā vien vēja šalkoņu kokos un ezera viļņu šlakstēšanu. – Krītošā Lapa? Akmens? – viņš murmināja. – Kur jūs esat? Kāpēc jūs vairs nerunājat ar mani?

Atbildes nebija. Sīļakepa izvilka mietu klajumā un norīpināja lejup pa krastu, līdz ezera ūdeņi to apskaloja. Viņš apostija koku visā garumā, bet visas pagātnes atbalsis bija zudušas.

Sīļakepa norija siekalas; viņam šķita, ka varētu sākt raudāt kā kaķēns, kas pazaudējis māti. Viņš gribēja aprunāties ar Akmeni, uzzināt vairāk par kaķiem, kas bija dzīvojuši pie ezera senos laikos. Viņš gribēja zināt, kāpēc Krītošā Lapa bija palicis klīstam alās, kamēr citi senie kaķi, pat tie, kas miruši pazemē, bija devušies prom.

Runčuks bija pārliecināts: tie bija tie paši kaķi, kuru klātbūtni viņš bija jutis pie Mēnesdīķa, kuru ķepu nospiedumi bija sataustāmi uz spirālveida takas, kas veda pie ūdeņiem. Tie bija senāki nekā klani, pat senāki nekā Zvaigznes klans. Kādu gan gudrību viņi spētu nodot māceklim! Varbūt viņi pat spētu paskaidrot pareģojumu, tos noslēpumainos vārdus, kurus viņš bija dzirdējis Ugunszvaigznes sapnī.

Viņu būs treji, rada tiem, kas ir rada tev, un zvaigžņu vara būs viņu ķepās.

– Sīļakepa, ar ko tu nodarbojies?

Sīļakepa salēcās. Viņš bija tik ļoti pievērsis uzmanību kokam un domām par senajiem kaķiem, ka nebija dzirdējis Lapustraumi pienākam. Tagad viņš

juta viņas smaržu pavisam tuvu un saoda aizkaitinājumu, kas plūda no dziedniekkaķes.

– Piedod, – viņš nomurmināja.

– Mums jāsavāc vairāk malvas, Sīļaķepa. Lai gan mēs šobrīd nekarojam, tas nenozīmē, ka kaķi nevar saslimt vai gūt ievainojumus. Dziedniekkaķiem vienmēr jābūt gatavībā.

– Es zinu! – Sīļaķepa attrauca. *Un kurš apturēja kauju? – viņš gribēja pajautāt. Vēja klans un Pērkona klans būtu sadīrājuši cits citu driskās, ja mēs ar pārējiem nebūtu atraduši tos pazudušos kaķēnus.*

Viņš negribēja skaidroties ar skolotāju. Lapustrauces stingrā skatiena pavadīts, māceklis uzripināja koka mietu augšup pa krastu un paslēpa to zem koka saknēm. Tad viņš devās prom no skolotājas, soļoja gar upes krastu, muti pavēris, lai labāk uztvertu augu smaržas.

Nonācis vairāku lapsu attālumā no ūdens māceklis apstājās, neko neredzošām acīm lūkojoties pāri ezeram. Vējš pūta kažokā, pieplacinot spalvu pie ķermeņa.

Kur jūs esat? – viņš domās sauca sen zudušajiem kaķiem. Lūdzu, runājiet ar mani!

– Sīļaķepa! Ei, Sīļaķepa!

Tā nebija balss, ko viņš vēlējās dzirdēt. Apvaldījis aizkaitinājuma šņācienu, Sīļaķepa pagriezās pret Riekstuķepu; viņš varēja saost kaķenītes smaržu un sadzirdēt soļus, viņai lēkšojot šurp. *Bradā pa brikšņiem kā traka lapsa!*

– Paskaties, ko es dabūju! – Riekstuķepas balss skanēja līksmi un mazliet slāpēti, jo viņai žokļos bija sagrābts medījums.

Sīļāķepa nemaz nepapūlējās aizrādīt, ka viņš nevar ne uz ko *paskatīties*. Turklāt spēcīgā lauka peles smarža ļāva noprast, ko Riekstuķepa nes zobos.

– Šis ir mans pēdējais medību uzdevums. – Mācekles balss tagad skanēja skaidrāk; viņa būs nolikusi medījumu zemē. – Ja mums veiksies labi, mēs ar Pūpēžķepu un Peļuķepu tiksīm iecelti par karotājiem.

– Lieliski! – Sīļāķepa mēģināja izklausīties sajūsmas pilns, lai gan joprojām bija aizkaitināts, ka kaķenīte bija novērsusi viņa uzmanību no senajiem kaķiem.

– Esmu pārliecināta, ka Zemesvilna būs apmierināts ar manu sniegumu, – Riekstuķepa turpināja. – Šī pele ir *milzīga*! Ar to pietiks, lai pabarotu abus Margrietiņas kaķēnus.

– Margrietiņas kaķēni vēl nevar ēst peles, – Sīļāķepa kaķenītei atgādināja. *Vai viņa tiešām ir tāda pelesgalva?* – Viņi piedzima tikai pirms četriem saullēktiem.

– Nu, tad tā noderēs Margrietiņai. – Riekstuķepas sajūsmu nekas nevarēja mazināt. – Viņai tagad jāēd daudz vairāk, kamēr viņa baro kaķēnus. Vai tu jau esi viņus apciemojis? Nekad vēl neesmu redzējusi tik milīgus mazuļus! Margrietiņa teica, ka nosaukusi viņus par Rožupūku un Krupjapūku.

– Zinu, – Sīļāķepa strupi noņaudēja.